

Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεςινού)

Ἀπὸ τῆ νηαρχίδας ρίξαν οἱ δυὸ πλευρικοὶ δεξιὸι πύργοι καὶ οἱ δυὸ τῆς πλώρης καὶ τῆς πρύμνης.

Οἱ δυὸ στόλοι ἀπαίχανε τώρα λίγῳ περισσότερον ἀπὸ ἐννιά χιλιάδες μέτρα.

Ο ἄερας γέμιζε μὲ βόγκους θυέλλας καὶ καταστροφάς. Οἱ κρότοι φαινόντανε σὰ νὰ θγαίνανε ἀπὸ κάποιο καταχθόνιο ἔργον σιγῆς θανάτου. Οἱ τουρκικὲς δέιδες περνοῦσαν μὲ σφυρῆματα ἀντομαχητὰ καὶ τριγμούς, καὶ σκόζανε δεξιά, ἀριστερά, μπρὺς καὶ πίσω στὴν ἑλληνικὴ νηαρχίδα. "Ὀλή ἡ λύσσα τῶν Τούρκων εἶχε μᾶζευτεῖ ἐπάνω τῆς νηαρχίδας ἕνα ἀδιάπεραστο καὶ ἀπρόσβλεστο ὄμιον ἀφροῦς, καπνὸς φωτιά, καὶ μὲ τὸν ἀέριον καὶ μπαρούτιον.

Στοὺς πύργους μέσῃ οἱ διάφορες κινήσεις τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν χειρισμῶν δημοουργούτανε μαζὶ μὲ τὸν κρότον τῶν πυροβολισμῶν καὶ μαζὶ μὲ τὸ σπύριγμα τῶν ὀβιδῶν ἕνα τραγοῦδι μοναδικὸ καὶ δυσκολοπερίγραπτο. Οἱ ζητωκραυγὲς τὰ ἀναφωνητὰ τῶν ναυτῶν, οἱ προσταγὰς τῶν ἀξιωματικῶν συνοδεύανε τὸ τραγοῦδι καὶ τοῦ δίνανε κάποιο χρώμα ἀπὸ τὴ δική τους μουσική.

Μέσῃ στὸν «Ἀδέρωφ» γεμίζανε μὲ ζητωκραυγὰς, πυροβολοῦσαν μὲ ζητωκραυγὰς, δεχόντανε τίς ἐχθρικές δέιδες ζητωκραυγὰς ζωντας. Τὸ ἴδιο τὸ κῆτος τοῦ «Ἀδέρωφ» ταρῶσανε καὶ πνιγόντανε ἀπ' τὴς ἐπεσευθύνες τῶν ἐκχιονιζόμενων ἀνθορώπων ποὺ κινδύναντε καὶ δουλεύανε κατὰ γὰρ τὴ νίκη.

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ, μέσῃ στοὺς πύργους, σωνάζανε πρὸς κάθε πυροβολισμόν.

— Ζήτω τὸ Ἔθνος.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, ἀντηρῶστε ὁ πύργος ἀπὸ τίς σωνές τῶν πυροβολητῶν.

— Ζήτω ἡ πατρίς, ἔκανε καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ζήτω ὁ ἄνθρωπος, ἀντηρῶσαν οἱ σωνές.

— Γεμίζετε διὰ τὴν ὁδεῖα σωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἐτοι ἔχετε τὰ πυροβόλα... πυρ.
Μπάμ-μ... μ... Βρρρ... Στσσστ.

Σὲ κάθε πυροβολισμό τοῦ κανονιοῦ μέσῃ στὸν πύργον οἱ ἄνδρες πιναχόταν ἔλαυ καὶ κλαυζόμενοι ἀπὸ τὴν ἀπωστικὴν πίεσιν τῶν ἀερίων. Τὸ τρένταγμα αὐτὸ τοὺς φαινόνταν ἀστεῖον, τοὺς ἔκανε νὰ γελοῦνε, καὶ κάποτε ἔρριχνε τὸν ἕνα εἰπὴν ἀγκυλιὰ ἢ σὶά γόνατον τοῦ ἄλλου.

"Ὑστερὰ ἀπὸ τὸν πυροβολισμό ὁ σκοπευτὴς γκυλῶνε τὸ κανόνι του, ἀνοιγότανε δὲ ἄερας τοῦ κρουνοῦ πλώσεως, καὶ ἕνα ρεῦμα ἔδιωχνε μακριὰ ἔξω τὰ ἀέρια τῆς δέιδας.

Τὸ κανόνι ἀπισθαχωροῦσε μὲ δύναμιν μετὰ τὸν πυροβολισμό καὶ ξανακλύριζε πάλι δομητικὰ στὴ θέσιν του ὠδηγημένο ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ αὐτοματικοῦ μηχανισμοῦ.

Κι' ἔτανε τότε ὁρμητικὴ ἡ πρὸς τὴ πύσσω κίνησις τοῦ κανονιοῦ. ὥστε οἱ πυροβολητὲς, τὸ φανταζόμενοι κείνη τὴ στιγμή γιὰ ζωτικόν, κι' ἦτανε σὰ νὰ τ' ἀκούσανε νὰ τοὺς λέει, μὲ τὴν ἀπότομην πρὸς τὴ πίσω καὶ εὐθὺς ἀμέσως πρὸς τὰ μπρὺς κίνησιν του.

— Ἐτοι... ἔτοι... καὶ μετὰ νὰ σκοτώσῃ.